

7

Хлипаше от мъка.

В главата му нямаше и помен от каквито и да са наслявания от типа „мъжете не плачат“.

Нищо подобно.

Някаква космическа минорна мелодия го беше подела и Горски не можеше да не се отдаде тая глобална печал.

Безпощаден низ от животи се превърташе пред затворените му очи и сякаш нямаше край.

Завивката, подгизнала от сълзи, поддаде на някакъв лек, нежен натиск.

Една ръка го милваше и топъл женски глас му говореше успокоително.

„Няма, няма нищо, нищо страшно, няма.“

Риданието оредя. Милите думи омаломощиха мъката.

Горски лека-полека се върна към реалонстта.

Отвори очи и се събуди дете, а майка му – наведена над него – го милваше по косата.

Подаде му носна кърпа да си издуха носа.

„Аз съм по-възрастен от тебе“ – каза й той.

Майката го изгледа за миг занемяла:

„Няма, няма нищо, майче. Успокой се. Тук съм.“